

ledes Forholdet er i hele det øvrige Land, om der virkelig er mange Steder i Danmark, hvor det er ligesom gaaet Retsbetjentene og de kommunale Autoriteter rent forbi, at de allerfleste Breve med den største Lethed af Verden lade sig besørge med Posten. Det maa man dog vist have oplyst, forinden disse enkelte Egne, der have denne finefiske Maade at besørge Breve paa, skulle have Lov til at kaste denne Byrde over paa Statskassen. Jeg synes, at det er et billigt Forlangende, at man fik at vide, hvormange Egne der er af denne Sort, og hvormange Penge der udgives i denne mærkværdige Retning, forinden man siger, at Udgiften skal ikke bæres af Retsbetjentene i de Kommuner, eller rettere af de Kommuner selv, som have dette løierlige Syn paa Ringen, men af Statskassen og det uden Hensyn til, hvor stor Udgiften er. I saa Henseende siger Flertallet, at det gjerne vil have disse leiede Bud affskaffede, men at affkaffe dem paa Kontorholdsloven forudsætter ialfsald, at man har nogenlunde Begreb om, hvor det behøves, og i hvor stort Omfang det benyttes i de forskjellige Egne. Udvalgets Flertal tror, at i de allerfleste Tilfælde benyttes det ikke eller benyttes ialfsald kun i saa ringe Omfang, at der Intet er dertil at sige. Forresten maatte man, inden man indførte at betale Porto-udlæg efter Regning, dog idetmindste, saaledes mener Flertallet, vide nogenlunde Bested om, hvad der egentlig er Thingets og ialfsald Udvalgets Mening om, hvad Retsbetjentene skulle være forpligtigede til at bevare skriftlig. Er det dets Mening, at Alt, hvad der strømmer ind paa en Retsbetjents Kontor, skal Publikum, naar fri Porto indføres, kunne forlange afgjort skriftlig? Hvis man er i en enkelt Egn faldet paa at betale sine Skatter og Næringsafgifter ved at sende Penge med Posten, eller hvis man, naar man sendte et Dokument til Thinglæsning, mente, at man kunde blive hjemme i sin Stue og overvælde Retsbetjentene med det ene Brev efter det andet for at spørge, naar det Dokument blev færdigt, er det da Meningen, at Retsbetjenten skal sætte sig hen og svare paa alt dette snarest muligt? Der er mange Gange anset heri Thinget, og vist med Rette, over, at der skrives alt for Meget, og at Overembedsmændenes, Amtmændenes Beskjæftigelse for en stor Del er en Slags Overpostmesterbeskjæftigelse, en ligesvem Afstriking af Ministeriets Breve til underordnede Myndigheder. Det er en Ulempe, som man har udtalt sig imod, og det er ganske vist, at i mange Tilfælde kunde Skrivelsen ligesaa godt gaa direkte fra Ministeriet til Retsbetjenten, istedetfor at den nu gaar en Omvei gennem Amtmanden. Nu vil jeg spørge de Herrer, om det er dem bevidst, at, naar man indfører den Bestemmelse, de foreslaa, vil Sagen blive tagen paa forskjellig Maade af Retsbetjentene. Det vil blive Enden derpaa; thi mange af dem ere uhyre tjenstivrige, og hele deres Kontorpersonales Tid vil efter al Rimelig-

hed blive optagen af Skrivers og Malen paa Papir om Ring, med Hensyn til hvilke de rent ud burde være fritagne derved. Det vilde blive meget let medføre, fordi Bestemmelsen vil blive misforstaaet. Jeg siger ikke, at det er de Herrer's Mening dermed, men det vil blive Konsekvensen. Er der nogen Klasse Embedsmand her i Landet, der have Meget at bestille, saa er det disse. Ingen vil sige, at de ikke have Nok at gjøre; de fleste Retsbetjente have fuldt op at bestille med at passe deres Doms-sager og Pantebøger og maaste den løbende Korrespondance, men skulle de nu i Tide og i Uide bevare Alt skriftligt, saa vil det tage en gal Ende med alt det Skriversi, og jeg tror, at skjøndt de Herrer's Mening er god, vil den blive misforstaaet af Retsbetjentene paa den Maade, jeg her har angivet. Hvis jeg var Retsbetjent, vilde jeg bede Gud fri mig for en saadan Bestemmelse, thi Embedsmanden vilde derved komme ind under et Tryk, som han ikke kan værgе sig imod. Alle ville nemlig sige til ham: Du kan sagtens skrive, thi det koster Dig ikke Noget; men det er ogsaa en Misforstaaelse. Frimærket er vel frit, men Papiret er ikke frit, og Tiden til at skrive er heller ikke uden Værd, og det har efter min Mening Mere at sige end de 4 Ore, der staa paa Brevet.

Som de Herrer ville se, er det en ganske forfærdelig Masse Vndringsforslag, der ere stillede, men det har ikke videre at sige, thi de fleste af dem ere kun en Følge af Spørgsmaalet om, hvorvidt Portoen skal godtgjøres paa den ene eller paa den anden Maade. Hovedændringerne ere Nr. 1, 2 og 3. Vndringsforslagene Nr. 1 og 2 ere opstillede af Mindretallet som Vndringsforslag til Justitsministerens Forslag om, at Portoen skal godtgjøres efter Regning. Jeg maa paa Flertallets Begne anbefale at stemme baade imod Nr. 1 og 2 og, hvad enten de vedtages eller ikke, at stemme for Nr. 3, altsaa, at stemme for, at § 5 udgaar. Af alle de andre Vndringer ere Forslagene Nr. 4—59 inkl. i Realiteten ikke Andet end en Udførelse af den Tanke, at Portoen skal godtgjøres som alle de øvrige Kontorudgifter efter Lov, og de 11 sidste, Nr. 60—70, begge inkl., ere egentlig kun 8 Poster, som indeholde de virkelige Realitetsændringer og gaa ud paa smaa Medsættelser i Justitsministerens Forslag. Jeg skal, som sagt, anbefale at stemme imod Vndringsforslagene Nr. 1 og 2, men for Vndringsforslag Nr. 3, og efter Udvaldet deraf enten for hele Rækken a. eller for hele Rækken b. Om disse Rækker er hele Udvalget enigt, og der er altsaa ingen Dissens i saa Henseende. Endnu skal jeg kun bemærke, at, forsaavidt Flertallets Forslag vedtages, er hele Udvalget enigt om, at det medfører et Par Smaaændringer til 3die Behandling angaaende to Embeder for Retskrivere, med Hensyn til hvilke Lovforslaget maa have en anden Redaktion, hvis Flertallets Forslag vedtages. Jeg skal hermed foreløbig slutte.